

CHƯƠNG HAI MƯƠI SÁU

ĐỊNH MỆNH AN BÀI

NiNa hé cửa phòng của nữ chủ ba bốn lượt vẫn không dám lên tiếng, mãi đứng thập thò bên ngoài. Cũng vì hôm nay là lần thứ nhất kể từ năm tháng qua nữ chủ ngủ yên, nên NiNa không nỡ đánh thức, mặc dù là giữa ban ngày và thân-vương TaLâyRăn với hai người khách lạ từ phương xa đến thăm.

Tình trạng đau bệnh của MaiAnh bắt đầu từ ngày bị hư thai, lại thêm uất khí vì ôm nặng mối tình si với người hùng biển cả đã có vợ, nàng đau buồn nằm một chỗ. Bác sĩ và thuốc vẫn chẳng giúp ích được bao nhiêu! Vì chứng bệnh ái tình chỉ có thể trị liệu bằng liều thuốc ái tình, cho dù lương y giỏi mà thiếu thuốc ấy thì cũng bó tay!

Tuy cơn bệnh không làm chết người tức khắc, nhưng người bệnh ăn không ngon, ngủ không yên, ngày đêm ngớ ngẩn hồn xác, sức vóc héo hon, tinh thần mỗi mòn kiệt quệ.

ADỜLài thương xót tình cảnh của cháu mà không biết phải làm sao? AnDu và Chư nóng sốt ruột gan, bao phen muốn nhắn tin tìm ĐạtSơn, nhưng với con người hồ hải rày đây mai đó... biết tìm kiếm nơi đâu? Vả chẳng, dù có tìm gặp được

ĐạtSơn cũng không thể van xin nài nỉ một người đã có vợ phải bỏ vợ để trở lại yêu MaiAnh!

Thật là một vấn đề khó khăn nan giải! Mọi người trong nhà dù yêu quý thương xót MaiAnh cũng không giúp được gì ngoài nỗi âu sầu buồn thảm.

Trong khi đó thái-tử CôRaĐô cứ gửi thư dồn dập yêu cầu MaiAnh trở lại SenAnNa để giải quyết tình trạng của cả hai và tìm một giải pháp mới. Vì đứa con trong bụng MaiAnh đã chết, giao kèo hôn nhân không còn giá trị nữa!

Mỗi lần được thư của «người chồng vô hình» MaiAnh sợ hãi, phiền muộn... khiến con bệnh trầm trọng hơn thêm. Từ đó AnDu phải giấu kín những thư từ SenAnNa gửi đến.

Đương nhiên thái-tử CôRaĐô được AnDu báo cáo tình trạng sức khoẻ của MaiAnh và có hứa bao giờ nàng đi đứng bình thường sẽ đưa nàng trở lại LuCa.

Từ khi nhận được tin AnDu và biết được tình trạng của MaiAnh, những bức thư sau này thái-tử CôRaĐô tỏ vẻ lo lắng bệnh tình của nàng, không gọi nàng trở về LuCa nữa, nhưng tuyệt nhiên người ấy chẳng xuất đầu lộ diện để thăm viếng vợ mình.

Toà dinh thự ĐờSơNa mỗi ngày một lạnh. Sắc mặt người nào cũng u ám, nhất là NiNa là kẻ khóc nhiều nhất mỗi khi nhìn thấy dung nhan nữ chủ mỗi ngày một héo hắt!

Đang đứng lặng im nhìn chủ, bỗng thấy chủ trở mình tỉnh giấc, NiNa len lén bước vào phòng thưa:

- Thưa Nguyên-phi! Có ngài TaLâyRăn và hai người khách từ Mỹ đến thăm, nguyên-phi có cho phép họ lên gặp nguyên-phi không?

MaiAnh đáp giọng yếu ớt:

- Ta bệ rạc như thế này tiếp khách sao được? Ta đã bảo em bao nhiêu lần rồi, sao em chóng quên thế?

NiNa nhỏ nhẹ nói:

- Cũng vì người khách bên Mỹ ao ước gặp nguyên-phi, nên bác AnDu bảo em thưa lại với nguyên-phi...

Nghe NiNa nói có khách từ Mỹ, gương mặt MaiAnh vốn tái xanh càng nhợt nhạt thêm. Nàng run giọng hỏi:

- Khách từ Mỹ? Có phải...

NiNa đáp giọng buồn thiu:

- Thưa nguyên-phi. Đây là đôi vợ chồng mới tới đây lần đầu nên chắc nguyên-phi không quen. Bà vợ là người Ý. Nghe nói khi xưa bà sống ở SenAnNa.

MaiAnh cau mày:

- Bà ấy muốn gì?

- Bà ấy xin phép được thăm nguyên-phi năm phút thôi. Bà ấy muốn tỏ lòng kính trọng một nguyên-phi hoàng tộc SenAnNa nên ao ước gặp mặt.

MaiAnh thở ra:

- Hình hài ta tiêu tụy thế này thì đâu muốn gặp ai nữa?

NiNa cúi mặt bước đi, nói:

- Thôi để em bảo họ là nguyên-phi còn ngủ.

MaiAnh vụt đổi ý, bảo NiNa:

- Ta ngủ một giấc trong người đã nghe khoẻ. Thôi em giúp ta trang điểm qua loa rồi gọi bà ấy lên đây. Nhớ là chỉ cho bà ấy gặp ta thôi. Còn thân-vương TaLâyRăn và chồng bà ấy thì nói ta xin lỗi. Chờ khi ta bình phục sẽ...

Nàng nói đến đó thì thở ra. NiNa thương xót chủ chỉ đáp một tiếng «vâng» nhỏ xíu rồi vội vàng giúp chủ chải tóc, và trang điểm chút hồng trên má, trên môi...

Nàng gầy nhiều, mặt mày xanh xao... nhờ điểm chút phấn hồng nên không mất vẻ khuynh thành. Tóc nàng không búi cao mà để lả xóa xuống bờ vai, trông nàng ẻo lã và mong manh như sương!

Bà khách lạ vừa được NiNa đưa vào phòng liền phủ phục dưới chân giường làm lễ ra mắt. MaiAnh mỉm cười hỏi khách, sau cái khoác tay bảo đứng lên:

- Bà là ai? Vì sao muốn gặp tôi?

Giọng nàng nhẹ như hơi gió. Người đàn bà cung kính đáp:

- Ngày trước tôi có sống ở SenAnNa, nhưng tôi theo chồng về Mỹ đã hai mươi năm. Nhân dịp chồng tôi qua Pháp ghé thăm Ngài TaLâyRăn và trong câu chuyện chúng tôi được nghe Ngài kể lại về nguyên-phi phu nhân của thái-tử CôRaĐô hiện có mặt ở BaLê. Tôi ao ước được tương kiến với nguyên-phi, vì khi xưa mẹ tôi là quản gia cho hoàng tộc SenAnNa.

Đôi mắt MaiAnh vụt sáng rực lên:

- Bà đã từng sống ở đó, chắc bà biết về thái-tử CôRaĐô?

- Lúc Ngài còn bé thôi. Tôi rời SenAnNa đã 20 năm, lúc ấy thái-tử chỉ vào khoảng 7,8 tuổi.

MaiAnh mừng rỡ, chỉ ghé nói:

- Bà hãy ngồi xuống ghế. Tôi muốn hỏi thăm bà vài điều. Bà bằng lòng trả lời những câu hỏi của tôi chớ?

Người đàn bà vâng lời ngồi xuống ghế, vừa cung kính đáp:

- Thưa vâng! Xin nguyên-phi cho biết!

- Trước tiên tôi muốn biết tên họ bà để kêu gọi cho tiện.

- Tôi tên là LiLa họ MaLôNi. Nay tôi mang họ của chồng là SuLiVan. Nguyên-phi muốn hỏi thăm về SenAnNa tôi sẵn lòng kể lại nguyên-phi những điều tôi biết. Tôi chỉ có chút ái ngại là câu chuyện dài dòng, sợ nguyên-phi mệt khi nghe mà thôi.

MaiAnh mỉm cười:

- Không sao! Bữa nay trong người tôi cảm thấy khoẻ, đủ sức để nghe câu chuyện bà kể. Cũng vì tôi có chồng mà không biết gì về chồng nên ôm hoài thắc mắc.

Người đàn bà tên LiLa vội hỏi:

- Nguyên-phi muốn biết điều chi?

- Bà biết gì về bà nội của thái-tử?

LiLa không đáp ngay câu hỏi của MaiAnh, đưa mắt nhìn mông lung qua cửa sổ như để nhớ dĩ vãng, rồi nói:

- Một người đàn bà đẹp! Phải nói trên thế gian này không có người thứ hai đẹp như thế.

LiLa vụt quay mặt nhìn MaiAnh nói tiếp:

- Xin lỗi nguyên-phi! Như nguyên-phi đây được kể là giai nhân tuyệt sắc, vì mặc dù trong lúc ốm đau mà dung nhan còn diễm lệ dường ấy, thì tôi có thể hình dung được vẻ đẹp của nguyên-phi. Tuy nhiên phải thành thật mà nói, không thể nào sánh được với bà hoàng-thái-hậu ấy.

Câu nói sau cùng bà ta nhìn MaiAnh với ánh mắt lo sợ lời mình làm phật ý nàng. MaiAnh mỉm cười nói trấn an bà ta:

- Rất tiếc tôi chỉ nhìn thấy tiêu tượng của người ấy thôi. Nhưng tôi rất đồng ý với bà là không có người đàn bà thứ hai đẹp như thế trên thế gian này.

- Thế ra nguyên-phi đã nhìn thấy tiêu tượng của bà hoàng ấy rồi?

MaiAnh gật đầu. LiLa thở ra nói:

- Người đẹp như thế mà lòng dạ như ác quỷ. Thật đáng tiếc!

Tuy đã được nghe MãTô kể về hành động dã man của bà hoàng-thái-hậu ấy, song MaiAnh muốn nghe từ người đàn bà này để biết những điều MãTô nói có đúng không. Nàng hỏi:

- Ác quỷ thế nào? Bà hãy kể cho tôi rõ.

- Một người đàn bà dâm dăng chưa từng có trên đời! Bà ta chỉ thích làm tình một lần với một người đàn ông và mỗi đêm phải có người mới. Thế rồi trong vòng công-hầu khanh-tước ai ai bà cũng đã ném mùi... bà liền xoay hướng về dân chúng mới đủ nhân số cho bà thoả mãn dục tình. Nhưng làm hoàng-hậu mà ngủ với một thằng dân khi câu chuyện lọt ra ngoài rất là xấu hổ, nên bà nghĩ cách thủ tiêu để ém nhẹm hành động dâm dăng của mình.

Đây là lần thứ hai nghe câu chuyện cũ về bà hoàng ấy mà MaiAnh còn rợn tóc gáy. Nàng hỏi nhỏ:

- Chẳng lẽ ông hoàng SêBátTen, ông nội của thái-tử, không hay biết gì sao?

- Theo lời mẹ tôi kể, chắc Ngài cũng biết! Song Ngài không dám hó hé một lời, vì quyền hành đều do nơi bà hoàng hậu. Vả lại ông du lịch đó đây ít khi có mặt ở SenAnNa. Có

lần ông mua một số nô lệ da đen thuộc giống dân ÊtôPi¹⁴ đem về. Số nô lệ này trai trẻ, gái tơ đều có. Họ có màu da đen bóng lưỡng, nhưng mặt mũi rất đẹp và làm việc rất giỏi. Trong bọn đàn ông con trai, kẻ nào vừa mắt bà hoàng hậu cũng trở thành người tình của bà. Dĩ nhiên bọn nô lệ thuộc sở hữu của bà và họ sống trong địa phận SenAnNa nên không cần phải thủ tiêu để phi tang. Đó cũng là cái may cho đám gia nhân không phải chết tức khắc sau một đêm lên giường với bà. Dù vậy đến khi bà chán tên nào thì tên đó cũng phải chết!

Tiếng «chết» LiLa nói bằng giọng căm hờn, mắt long lanh giận dữ.

MaiAnh đang say sưa nghe, chợt thấy nét mặt LiLa thay đổi, nàng đoán chắc có điều gì uẩn khúc nên đã mấy chục năm qua bà ta vẫn còn uất hận khi nhắc chuyện xưa.

Nàng chỉ bình nước trên bàn và dịu dàng nói:

- Bà hãy uống nước và nghĩ một chút hãy nói tiếp.

LiLa không từ chối, bước tới rót nước cho MaiAnh và cho mình. Uống cạn ly nước, LiLa kể tiếp:

- Mẹ tôi làm quản gia, cũng như bà LãVi. Chắc nguyên-phi biết bà LãVi?

MaiAnh gật đầu:

¹⁴ Ethiopie là quốc gia thuộc Châu-Phi, giáp ranh với Soudan nằm ngay eo biển Hồng Hải, rất gần Yemen và Arabie Saoudite. Người da đen nước này có thân hình cao lớn lực lưỡng, có gương mặt với mặt mũi miệng đẹp, khác hẳn với giống da đen khác. Vào thời mua bán nô lệ, giống người Ethiopien được xem như quý giá nhất.

- Tôi có lưu lại SenAnNa một tuần. Chính bà LãVi đã phục vụ cho tôi. Bà rất hiền lành dễ mến.

LiLa thở dài:

- Tôi nghiệp bà ấy! Bà là gia nhân trung thành hiếm có. Thái tử sống còn là nhờ bà ấy. Tuy tiếng là nữ mẫu, nhưng bà không khác gì mẹ ruột của thái-tử.

MaiAnh toan hỏi thăm về mẹ ruột của thái-tử, nhưng LiLa chợt lên tiếng tiếp tục câu chuyện:

- Mẹ tôi làm quản gia, nhưng nhà ở ngoài rẫy thuộc địa phận SenAnNa. Thỉnh thoảng mẹ tôi về nhà một lần để thăm chồng con. Tôi còn đưa em gái nhỏ, kém tôi hai tuổi. Chúng tôi theo cha làm ruộng. Đôi khi chị em tôi có lên vài toà dinh thự để thăm mẹ. Vì vậy mà tôi được dịp thấy mặt bà hoàng hậu. Hình như cái đẹp của bà làm mê hoặc lòng người? Đàn ông si mê đã đành, ngay cả đàn bà con nít cũng mê bà mới thật là kỳ! Gương mặt bà đẹp như tiên nữ trên trời, tiếng nói du dương êm dịu. Ai thấy mặt bà, nghe bà nói, đều điên đảo thần hồn. Tôi được nghe kể, bà chỉ cần nói đùa một câu: «ta muốn thấy người chết» thì người đó liền ngoan ngoãn quỳ trước mặt bà lấy dao đâm vào cổ, tự giết mình.

MaiAnh rùng mình, kêu lên:

- Chỉ vì một câu nói đùa mà bà ấy đã giết chết một mạng người sao?

LiLa cười cay đắng:

- Phải! Nguồn vui của bà ấy là thoả mãn dục tính và được thấy người chết vì ngưỡng mộ nhan sắc mình.

LiLa kể tiếp:

- Năm 18 tuổi tôi có quen một thanh niên trong làng. Gia đình chàng cũng làm ruộng như chúng tôi, nên hai gia đình qua lại thân thiết lắm. Chúng tôi yêu nhau và cha mẹ đã làm lễ hứa hôn. Chàng là một thanh niên lực lưỡng, khá đẹp trai và rất yêu tôi. Ngày nào chúng tôi cũng hẹn nhau bên bờ ruộng để tâm tình. Một hôm bỗng nhiên chàng mất tích. Gia đình chàng và gia đình tôi đều không biết nguyên do. Tôi như người điên chạy khắp nơi trong thôn xóm tìm kiếm chàng suốt ngày và đêm hôm đó. Cuối cùng tôi tìm thấy chàng trong ngôi đền thờ sùng bà hoàng hậu...

MaiAnh hỏi:

- Có phải ngôi đền trên ngọn đồi bị lửa thiêu rụi đó không?
- Hoá ra nguyên-phi cũng biết nơi đó?
- Vô tình thôi! Bây giờ không còn vết tích gì ngoài bức tượng.

LiLa gật đầu:

- Vâng! Ngôi đền ấy do bà ra lệnh xây để thờ sùng bà, nhưng trên thực tế là nơi để bà ân ái giữa cảnh đẹp thiên nhiên, thoát tục, trên ngọn đồi. Đền xây rất đẹp, vừa lộng lẫy, vừa thơ mộng, bốn bề khoảng khoác trống trải để đón gió ngấm trăng. Giữa đền có một cái giường hình vòng nguyệt. Chính nơi đó tôi tìm thấy người yêu của tôi với bà hoàng hậu

trần truồng, ân ái say sưa. Tôi thét lên một tiếng rồi cầm đầu chạy về nhà, lòng uất hận chàng phụ tình và quyết định sẽ từ hôn khi chàng trở về giáp mặt tôi. Nào ngờ sáng sớm hôm sau người trong làng đi đôn củi phát giác ra xác của chàng đã chết trong rừng. Tôi khóc thảm thiết và xót thương chàng là nạn nhân của bà hoàng kia.

Nhắc đến chuyện xưa LiLa bồi hồi xúc động, ghen ngào một lúc mới nói tiếp:

- Thế rồi tôi bỏ nhà bỏ làng ra đi, đến sống nhờ gia đình một người bà con trên tỉnh. Tôi nhớ cha mẹ và em gái lắm, nhưng không dám trở về thăm. Mãi đến khi nghe tin bà ta tự thiêu nơi đền thờ ấy tôi mới lên về SenAnNa gặp mẹ tôi.

MaiAnh thắc mắc hỏi:

- Còn ông hoàng, ông nội thái-tử?

- Ông hoàng chết trước bà lâu rồi! Hừ! Cái chết của ông cũng không minh bạch! Nghe nói ông đau bệnh thành linh rồi chết.

- Còn cha mẹ của thái tử?

LiLa thở ra:

- Nguyên-phi hỏi cha của thái-tử khiến tôi nhớ đến con người ấy... Ông ta là một người hung ác không khác gì mẹ. Hồi ấy tôi còn sống trong địa phận SenAnNa, bà hoàng hậu đã cho xây cái đền ấy lâu rồi và ngôi đền hằng đêm vẫn xảy ra những màn ân ái giữa bà hoàng hậu với bọn nô lệ gia nhân, da đen, da trắng đủ hạng người... Cho đến một hôm bà bỗng có

thai. Khi bà hay biết mình có thai thì cũng tìm cách giết bào thai, nhưng hạn kỳ quá trễ không thể giết thai nhi, đành phải chờ ngày sinh nở. Theo lời của mẹ tôi, trước ngày cha của thái-tử CôRaĐô ra đời thì ông hoàng SêBátTen, ông nội của thái-tử, bỗng nhiên chết bất thành linh. Ai cũng nghi vấn vụ này. Lúc ấy tôi còn nhỏ nên không để ý câu chuyện xàm xì to nhỏ của mọi người trong làng.

Đến khi cha của thái-tử CôRaĐô ra đời, đứa bé rất giống mẹ, tuy có vài điểm khác lạ. Tuy nhiên mọi người đều nghĩ, có lẽ vì nó là con trai nên không thể nào giống y khuôn như mẹ được.

Cha của thái-tử từ lúc sinh ra được giao cho người vú nuôi. Mẹ tôi và bà LãVi cũng phụ nhau trông nom. Ông ta mỗi ngày một lớn giống mẹ như in, nhất là tính tình hung ác không thua kém mẹ, thường hay đánh đập gia nhân, hành hạ nô lệ một cách vô cớ... để lấy đó làm vui.

Năm ông 20 tuổi, phải lòng con gái một Bá-tước và cưới cô ta ngay năm đó. Hồi này mẹ của ông ta đã chết thiêu vài năm rồi.

Mẹ của thái-tử CôRaĐô là một công nương hiền lành, tuy nhan sắc không sánh được với mẹ chồng, nhưng cũng thuộc giai nhân quốc sắc thiên hương. Ai Ai cũng yêu kính bà hoàng này. Vì bà quả là một hoàng hậu gương mẫu hiền đức, sánh với mẹ chồng, bà hoàng trước, là hai thái cực. Cha của thái-tử nhờ ảnh hưởng của vợ cũng bớt hung ác.

Một tháng sau ngày cưới bà thọ thai. Ông hoàng mừng lắm, sắm sửa một gian phòng thật đẹp cho đứa bé sắp chào đời. Lúc thái-tử CôRaĐô lọt lòng mẹ, cha của thái-tử đang

đứng bên cạnh vợ lúc sinh sản. Vừa thấy mặt đứa bé ông không nói một lời, lập tức bóp cổ vợ chết tức khắc, không kịp kêu la một tiếng!

LiLa kể đến đó liếc mắt nhìn MaiAnh, thấy mặt nàng trắng phệt như tờ giấy, bà ta hoảng sợ không dám nói tiếp nữa.

Một lúc sau gương mặt MaiAnh mới lấy lại chút sắc hồng, nàng run giọng hỏi:

- Vì sao chứ? Đứa nhỏ xấu xí lắm chẳng?

Nàng hỏi xong câu ấy thì người đã kiệt, ngã phịch xuống giường. LiLa hốt hoảng bước tới kéo chăn đắp cho nàng, vội vàng trả lời:

- Đứa nhỏ phải nói là rất đẹp nữa là! Nhưng... nhưng phần bí mật đó vì mẹ tôi có lời thề không được nói ra, nên tôi phải giữ lời hứa với hoàng tộc SenAnNa. Tôi chỉ có thể nói thêm cho nguyên-phi biết, Ông hoàng, cha của thái-tử, bị MãTô đâm chết ngay hôm đó. MãTô là gia nhân phục dịch các bà hoàng hậu và là một tên điên vì sắc đẹp. Bà hoàng hậu trước, tức bà nội của thái-tử, hẳn si mê điên đảo. Mà bà hoàng hậu mẹ thái-tử, hẳn cũng si mê.

Thật ra ai cũng thương quý mẹ của thái-tử, nên khi MãTô giết cha của thái-tử để trả thù cho nữ chủ không ai chống đối hay truy tố hẳn trước pháp luật.

Từ đó đứa nhỏ được giao cho bà LãVi nuôi dưỡng và mẹ tôi phụ chăm sóc, nhưng mẹ tôi bị bệnh chết sớm. Đó là lần sau cùng tôi trở lại SenAnNa dự tang lễ của mẹ, cũng là lần chót tôi gặp thái-tử CôRaĐô vào khoảng 7, 8 tuổi. Tội nghiệp!

MaiAnh thều thào nói:

- Chẳng thà bà đừng đến thăm tôi, chẳng thà bà đừng kể cho tôi nghe gì cả! Bà nghĩ xem, tôi là nguyên-phi của SenAnNa... mà bí mật về chồng tôi, tôi không được quyền biết. Chẳng rõ... tôi còn sống lâu dài không? Điều đau khổ nhất là cho đến lúc chết vẫn ôm hoài nỗi thắc mắc về con người mình mang tên.

Câu nói đầy tuyệt vọng của nàng làm người đàn bà kia xúc động mãnh liệt. Bà ta cúi xuống hôn trên tay nàng và nói:

- Xin nguyên-phi tha lỗi cho tôi! Tôi vì lời hứa mà không dám nói ra, cũng như bao nhiêu người khác đã long trọng tuyên thệ giữ bí mật cho hoàng tộc SenAnNa nên không ai nói ra. Nhưng nguyên-phi nói thế cũng đúng! Nguyên phi là vợ của thái-tử, tức thuộc hoàng tộc SanAnNa, vậy nên hôm nay nếu tôi có nói ra điều bí mật, chắc không phải mang trọng tội.

Ánh mắt MaiAnh rực sáng lên:

- Bà bằng lòng nói? Vậy, bà hãy nói đi! Thái-tử thế nào?

- Lần sau cùng tôi chạm mặt thái tử vào khoảng 7,8 tuổi, nhưng rõ ràng là một chàng thiếu niên anh tuấn. Chỉ có điều màu da của thái tử không hẳn là màu da của giống dân da trắng, mà màu da ngâm ngâm đen màu đồng nhật, trông rất đẹp. Nhưng... đó chính là đầu giây mối nợ của hai cuộc thảm sát mẹ và cha ngày thái-tử chào đời! Hai mươi năm qua tôi không trở lại SenAnNa, nhưng lúc mẹ tôi còn sinh thời, mẹ tôi kể lại rằng thái-tử CôRaĐô bản chất hiền hậu giống mẹ Ngài, chớ không giống cha hay bà nội chút xíu nào.

MaiAnh thở một hơi dài khoan khoái, vì đã trút bao thắc mắc trong lòng!

À thì ra chỉ vì màu da không là màu da trắng của dân Ý mà chồng nàng sống trốn tránh mọi người!

Chàng là nạn nhân! Nhưng ai là kẻ có tội? Mẹ của thái-tử ngoại tình chẳng?

Theo lời bà LiLa vừa kể, mẹ của thái-tử là người đàn bà gương mẫu hiền đức, lẽ nào ngoại tình với bọn nô lệ mà sinh con khác lạ như vậy?

LiLa thấy nàng ngồi im với sắc mặt suy tư, nghĩ nàng quá mệt vì nghe câu chuyện dài dòng, nên cúi đầu chào nàng rồi êm thấm rút lui ...

Thình lình MaiAnh lên tiếng chặn bước chân bà ta:

- Hãy khoan đi! Bà có thể cho ta biết nguyên nhân vì sao thái-tử có màu da ngăm ngăm đen không? Mẹ chàng đã ngoại tình với bọn nô lệ da đen chẳng?

LiLa lắc đầu:

- Chẳng ai rõ vì sao thái tử có màu da như vậy? Cha của thái-tử vì tưởng vợ đã ngoại tình với bọn nô lệ nên giết tức khắc, không tìm hiểu nguyên nhân. Thật ra trong nhà ai cũng thắc mắc không hiểu tại sao bà lại sinh ra đứa con lai như vậy? Vì bà hoàng này đức hạnh gương mẫu, sau hôn lễ về SenAn-Na sống với chồng một tháng sau thì có thai. Bà đâu có dịp nào tiếp xúc hay chạm mặt với bọn đàn ông nô lệ da đen,

thường phải làm những việc nặng nhọc ngoài ruộng. Thật tình không ai hiểu vì sao!

MaiAnh nhắm mắt lại mừng tượng đến thăm cảnh ngày thái tử CôRaĐô chào đời thật là rùng rợn!

Nàng bỗng nhớ đến giọng nói trầm buồn của chồng nơi mặt gương hôm nào...

Hoá ra vì không có màu da của dân da trắng mà chàng phải sống đơn độc buồn tẻ, xa lánh mọi người!

Bất hạnh này do sự vô tình của Tạo Hoá, hay do nơi mẹ cha giòng họ gây ra?

Nàng suy gẫm những lời tường thuật của bà LiLa... Nào là... bà hoàng-thái-hậu dâm dăng, làm tình với tất cả đàn ông kể cả bọn nô lệ da đen. Nào là... trước ngày sinh ra cha của thái-tử thì ông nội của thái tử bị bạo bệnh chết một cách nghi vấn. Nào là... cha của thái-tử giống mẹ như đúc.

Bỗng nàng kêu lên:

- Thôi phải rồi! Lỗi này do nơi bà nội của thái-tử mà ra! Khoa học ngày nay đã chứng minh trẻ con lai có đứa giống cha, có đứa giống mẹ, nhưng cũng có đứa giống ông nội, ông ngoại, ông cố, ông sơ... Cha của thái-tử giống mẹ như đúc, nhưng trong người đã mang nửa giòng máu của cha vốn là người tình nô lệ da đen của bà nội. Đến đời cháu, đứa trẻ vẫn còn một phần tư huyết thống từ ông nội người da đen, nên bị ảnh hưởng màu da.

Mừng vì tìm được nguyên nhân bất hạnh của chồng, MaiAnh mở mắt ra toan nói những lập luận khoa học y học cho bà LiLa biết. Nào đâu bà ta đã rút lui khỏi phòng nạng từ lâu rồi! Có lẽ lúc này nạng nhắm mắt, bà ngỡ nạng đã ngủ nên lạng lẽ ra về.

MaiAnh nhắm mắt lại nghĩ ngợi thêm...

Bỗng nạng ngồi bật dậy như cái lò xo, mặt biến đổi một cách lạ thường khi nhớ lời tường thuật của LiLa:

«Thái tử là một thiếu niên anh tuấn, chỉ có điều màu da không hẳn là người dân da trắng, màu da ngâm ngâm đen màu đồng nhạt, trông rất đẹp».

Nàng lẩm bẩm một mình:

«- Màu da ngâm đen màu đồng nhạt?»

Nàng cũng đã từng gặp một người như thế trên đường từ Luca trở về BaLê.

Nàng lại kêu lên:

- Thôi đúng rồi! Người hiệp sĩ! Người hiệp sĩ giải cứu ta khỏi bọn cường đạo đúng là thái-tử CôRaĐô! Con người đã làm giao động trái tim nàng vì khí phách cao cả. Nàng nhớ rõ gương mặt của người ấy đẹp như bức tượng trong các phòng triển lãm nghệ thuật... Đôi mắt xanh, làn da thật mịn, màu sắc thật tuyệt! Chính hôm đó nàng len lén chiêm ngưỡng dung nhan kỳ lạ của người ấy và có cảm tưởng như không phải người thật.

Tim nàng chợt đập rộn lên một cách bất bình thường, mà không rõ vì sao?

Nàng nằm xuống giường úp mặt lên gối... Nhớ lại lần hội ngộ đó với người hiệp sĩ trong đêm... nhớ đến lúc được người ấy cứu nàng từ rừng hoang đưa về khách sạn... nhớ đến món quà nàng trao tặng ân nhân để kỷ niệm... nhớ đến những lời u hoài đầy mặc cảm của người ấy trước phút giã từ... Nhớ đến giọng nói...

«- Chao ôi! Đúng là giọng nói trầm buồn của người chồng bất hạnh của mình!»

Cùng lúc với tiếng kêu lần này, nàng ngồi bật dậy với nét mặt rạng rỡ, rồi nói:

«- Hèn chi buổi hôm đó nghe giọng nói của người nghĩa hiệp quen quen mà ta không nhớ ra là ai? Ta thật lắm cảm quá! Chồng xuất hiện trước mắt, theo dõi bước chân ta đi, mà ta cứ tưởng là người dựng xú lạp ra tay nghĩa hiệp cứu mình, trong lòng cảm kích muốn được làm quen!»

Càng nghĩ MaiAnh càng thấy buồn cười cho mình! Nửa năm qua ôm hoài thắc mắc về hình hài của chồng. Không ngờ là nàng đã cận kề người ấy, đã biết mặt và chiêm ngưỡng người ấy...

* *

Chiều đó NiNa mang thức ăn vào phòng cho nữ chủ, MaiAnh bỗng tuột xuống giường, bảo:

- Em dìu ta xuống nhà dưới ăn chung với cô AĐờLài và bác AnDu nhé? Ta ăn một mình trong phòng chẳng thấy ngon miệng tí nào. Bữa nay ta đói lắm và thèm ăn.

NiNa không dám cãi lời, lấy áo choàng khoác vào người chủ và dìu đi, mà trong lòng vô cùng thắc mắc không hiểu mãnh lực nào giúp cô chủ đi được và thèm ăn?

* * *